len bazı kişileriyle bunların eserleri üzerine inceleme ve değerlendirmeler, biyografi ve bibliyografya çalışmalarıyla Türk edebiyat tarihçiliğinin bir kısım meselelerine dair hazırlanmış yazılar önemli bir yer tutmaktadır. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Aydaki Kadın* romanının müsvedde halinde ortaya çıkarılan metniyle II. Abdülhamid dönemi fotoğraf albümlerinden önemli miktarda fotoğrafın yer aldığı bölümler dikkat çeken yayınlar olmuştur. *Türklük Bilgisi Araştırmaları* yılda bir sayı halinde 2009'a kadar düzenli biçimde otuz üç sayı yayımlanmıştır. 2000 yılında üç cilt, 2002, 2003, 2004, 2007, 2008 ve 2009 yıllarında ikişer cilt olarak neşredilen derginin toplam cilt sayısı kırk biri bulmuştur. İlk sayısında belirtildiği gibi dergide Türklük dünyasına ve bunun tarih boyunca ilişki kurduğu kültür daireleriyle ilgili bilimsel inceleme ve değerlendirmelere de yer verilmiştir. Makalelerin yer aldığı bölümden sonra "Tenkit-Critica" kısmı bulunmaktadır.

Türklük Bilgisi Araştarımları'nda üçüncü sayıdan itibaren çıkan hâtıra ve armağan sayıları şunlardır: *Ali Nihad Tarlan* (nr. 3), *Orhan Şaik Gökyay I-II* (nr. 6-7), *Halasi-Kun* (nr. 8), *Niguca Bicig/Francis Woodman Cleaves* (nr. 9), *Raiyyet Rüsumu/Halil İnalcık I-II* (nr. 10-11), *Imperial Self-Portrait/The Sultan Abdülhamid II's Photographic Albums* (nr. 12), *Gerhard Doerfer Festschrift* (nr. 13), *Fahir İz I-II* (nr. 14-15), *Richard Nelson Frye Festschrift I-II* (nr. 16-17), *Annemarie Schimmel* (nr. 18), *Abdülbaki Gölpınarlı I-II* (nr. 19-20), *Hasibe Mazıoğlu I-II-III* (nr. 21-22-23), *Agâh Sırrı Levend I-II-III* (nr. 24/I-II-III), *Ioanna Kuçuradi* (nr. 25), *Barbara Flemming* (nr. 26-27), *Günay Kut I-II-III-IV* (nr. 27/I-II, 28/I-II), *Eleazar Birnbaum* (nr. 29), *Orhan Okay I-II-III* (nr. 30/I-II-III), *Şinasi Tekin I-II-III-IV* (nr. 31/I-II, 32/I-II).

Dergide yer alan makaleler Şinasi Tekin (yirmi), Gönül Alpay Tekin (yirmi), Günay Kut (on üç), Robert Dankoff (on iki), Eleazar Birnbaum (on), Hatice Aynur (sekiz), Cem Dilçin (yedi), Omelian Pritsak (yedi), Zehra Toska (yedi), Yusuf Azmun (altı), Mine Mengi (altı), Kurtuluş Öztopçu (altı), Edith Gülçin Ambros (beş), George L. Bata (beş), Francis Woodman Cleaves (beş), İnci Enginün (beş), İsmail E. Erünsal (beş), Cemal Kurnaz (beş), Namık Açıkgöz (dört), Helga Anetshofer (dört), Fatma Yılmaz Büyükkarcı (dört), Tülay Demircioğlu Gençtürk (dört), Güler Güven (dört), Mustafa Kaçalin (dört), İ. Güven Kaya (dört), Cüneyd Okay (dört), Jan Schmidt (dört), Geng Shı-mın (dört), Grace Martine Smith (dört), Nuran Tezcan (dört) ile üçer makalesi yayımlanan Virginia Aksan, Turan Alptekin, Gönül Ayan, Yusuf Çotuksöken, Gerhard Doerfer, Nüket Esen, Roger Finch, Joseph Fletcher, Richard N. Frye, Sevgi İyi, Ali İhsan Kolcu, M. Fatih Köksal, Hasibe Mazıoğlu, İskender Pala, M. A. Yekta Saraç, Osman Fikri Sertkaya, Maria Eva Subtelny, John R. Walsh, Dursun Yıldırım ve Peter Zieme başta olmak üzere dünyanın farklı üniversitelerinde görev yapan 450'nin üzerinde bilim adamı tarafından kaleme alınmıştır. Büyük boyda ve çeşitli sayfa hacimlerinde basılan derginin birkaç sayısı dışında kapağına Fâtih Sultan Mehmed'in tuğrasının bulunduğu sade bir grafik düzeni hâkimdir. Hâtıra ve armağan sayılarında derginin adandığı kişiye ait fotoğraflarla bazı makalelerin içinde konuyla ilgili görüntü malzemelerine de yer verilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Yücel Dağlı, "Doğu Dilleri ve Edebiyatlarının Kaynakları/Sources of Oriental Languages and Literatures (SOLL) Adlı Seride Şinasi Tekin'in Yayınladığı Kitaplar", *JTS,* XXXII/2 (2008), s. 231-252; a.mlf., "Türklük Bilgisi Araştırmaları |TUBA|/Journal of Turkish Studies |JTS| Adlı Seride Şinasi Tekin'in Yayınladığı Dergiler", *a.e.,* s. 253-302; Mustafa Kaçalin, "1977'den Bugüne Türklük Bilgisi Araştırmaları (TUBA) Dergisinde Yayımlanan Yazıların Yazar Adlarına Göre Dizini", *a.e.,* s. 303-331.

Âlim Kahraman

TÜRKMENİSTAN

Orta Asya Türk cumhuriyetlerinden.

I. FİZİKÎ ve BEŞERÎ COĞRAFYA
II. TARİH
III. KÜLTÜR ve MEDENİYET

Resmî adı	:	Türkmenistan Cumhuriyeti (Türkmenistan Jumhuriyäti)
Başşehri	:	Aşkābâd
Yüzölçümü	:	488.100 km²
Nüfusu	:	5.450.000 (2010 tah.)
Resmî dili	:	Türkmence
Para birimi	:	Türkmenistani Manat = TMT 1 TMT = 100 Tennesi (Tenge)

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin dağılmasıyla 27 Ekim 1991'de bağımsızlığını kazanan Türkmenistan kuzeyden Kazakistan, kuzey ve kuzeydoğudan Özbekistan, güneydoğudan Afganistan, güneyden İran ve batıdan Hazar gölü ile çevrilidir. Resmî adı Türkmenistan Cumhuriyeti olup yüzölçümü 488.100 km², nüfusu 5.450.000 (2010 yılı tah.), başşehri Aşkābâd (727.000), diğer önemli şehirleri Çarçöv (Çârcûy, 214.000), Taşavuz (Taşauz/Daşoğuz, 163.000) ve Merv'dir (Mari, 116.000).

I. FİZİKÎ ve BEŞERÎ COĞRAFYA

Türkmenistan'ın yeryüzü şekilleri oldukça sade bir görünüm arzeder. Ülke topraklarının yaklaşık % 95'inin ortalama yükseltisi deniz seviyesinden 150-300 m. arasında değişen düzlüklerden meydana gelir. Türkmenistan'ın kuzeyinde, Kazakistan-Özbekistan (Karakalpakistan) topraklarında yer alan Üstyurt platosunun güney uzantıları yayılır. Ülkenin batısında ve merkezî kısmında bulunan ve Özbekistan'ı geçerek kuzeyde Kazakistan'a doğru uzanan Karakum (Garagum) çölü (350.000 km²) Türkmenistan topraklarının yaklaşık % 72'sini kaplar; ülkedeki bütün çöllerin ülke yüzölçümündeki oranı ise % 90'ı aşar. Türkmenistan'ın en alçak noktası, kuzeyde Özbekistan sınırı yakınındaki Vpadina Akçanaya deniz seviyesinden 81 m. aşağıdadır. Ülkenin başlıca dağları güneybatıda İran sınırı boyunca uzanan Kopet (Küpet) dağlarıdır. En yüksek noktası Gora Ayribaba zirvesi 3139 metreye ulaşır. Üçüncü jeolojik zamanda teşekkül eden Alp-Himalaya kıvrımlarının uzantıları olan bu dağlık saha tektonik bakımdan birinci derece deprem kuşağı üzerinde yer alır. 5 Ekim 1948'deki deprem sonucunda Kopet dağları eteğindeki başşehir Aşkābâd büyük ölçüde hasar görmüş ve daha sonra yeniden inşa edilmiştir. Türkmenistan'ın güneyinde Afganistan sınırı boyunca yüksek platolar (Karaabil yaylası) yer alır.

Türkmenistan'da sert bir kara iklimi hüküm sürer. Yazlar çok sıcak ve kuraktır. Kış ayları ise çok soğuk geçer. Türkmenistan yağış yönünden oldukça fakir bir ülkedir. Güneybatıdaki yaylalarda 200-300 mm. arasında değişen yıllık yağış miktarı çöl bölgelerinde 150 milimetrenin altına düşer. En yağışlı mevsim ilkbahar, en az yağışlı mevsim yazdır. Bu yağış şartlarına bağlı olarak ülkede orman örtüsü yok denecek kadar azdır. Akarsu vadileri ve dağlık bölgelerde ağaçlıklar, düzlüklerde bozkırlar, bunun dışındaki yerlerde çöl bitki-

leri görülür. Ülke topraklarının yaklaşık % 3,5'i tarım alanı, % 17'si otlak, kalanı ya kısmen otlak şeklinde kullanılabilen çöl veya tamamen çöldür. Türkmenistan'ın başlıca akarsuları, Aral gölüne dökülen Ceyhun (Amuderya), güneydeki dağlardan doğup Karakum çölünde kaybolan Murgāb ve Tecen (Herîrûd), Hazar'a dökülen Artek'tir. Ülkede sulama büyük önem taşımaktadır. Bu sebeple Tecen, Murgāb ve Ceyhun ırmaklarından Karakum çölünün sulanması amacıyla 1950'de yapımına başlanan Karakum Kanalı'nın 1954-1959 yıllarında tamamlanan 400 kilometrelik ilk bölümü Ceyhun ile Murgāb akarsularını birbirine bağlamaktadır. Kanalın ikinci kısmı olan Murgāb-Tecen arasında 140 kilometrelik bölümü 1960'ta, Tecen-Aşkābād arasında yer alan 257 kilometrelik üçüncü bölüm 1962'de tamamlanarak Ceyhun nehrinin suları Aşkābād'a kadar getirilmiştir. Orta bölümü Ahal bölgesi içerisinde yer alan Karakum Kanalı, başta Ceyhun olmak üzere Murgāb, Tecen ve Kopet dağlarından inen periyodik akışlı küçük akarsuların suyunu alır ve Türkmenistan'ı boydan boya geçerken çöl sahasına hayat verir. Ülkenin kuzeybatısında 12.000 km² yüzölçümünde Karaboğaz gölü (Garabogazköl aylagy) yer alır. Hazar gölünden çok ince bir kum seddiyle ayrılan Karaboğaz gölü su seviyesinin yükseldiği dönemlerde Hazar gölüyle birleştiğinden coğrafî olarak bazan göl, bazan Hazar'ın körfezi özelliği gösterir. Gölün tuzluluk oranı Hazar'a kıyasla çok yüksek olduğundan burada hemen hemen hiçbir canlı yaşamaz. Ayrıca ülkenin Özbekistan sınırında deniz seviyesinden aşağıda bulunan, suları tuzlu Sarıkamış gölü (Sarygamyş köli) yer alır.

Türkmenistan'ın nüfusu son elli yılda üç kattan fazla artmıştır. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği dönemine ait nüfus sayımlarına göre Türkmenistan'ın 1959'da 1.516.375 olan nüfusu 1979'da 2.764.700'e, 1989'da 3.523.300'e ulaşmıştır. Nüfus yoğunluğu kilometrekareye on bir kişi civarındadır. Ülke topraklarının büyük bir kesimi yerleşmeye elverişsiz alanlardan meydana geldiği için nüfusun büyük kısmı Kopet dağı eteklerinde, Ceyhun ve Murgāb nehirleri boyunca ve güneydeki dağların eteklerinde yer alan vahalarda toplanmıştır. Hazar gölü kıyısında sanayi tesislerinin bulunduğu sahalarda yeni yerleşim birimleri kurulmaktadır. Karakum çölü ile güneyde Kopet dağının yüksek kesimleri hemen tamamıyla nüfustan yoksundur. Türkmenistan'da Türkmen ve Özbek etnik gruplarında gözlenen yüksek nüfus artışı yıllar itibariyle etnik yapı içinde Türkmenler lehine, Rus ve diğer Slav grupları aleyhine değişmektedir. Nitekim toplam nüfus bakımından Türkmenler'in oranı 1959'da % 60,8 iken 1989' da 72, 1995 sayımında 76,7'ye yükselmiş, aynı dönemde Ruslar'ın oranı 17,3'ten 6,7'ye gerilemiştir. Türkmenistan'da nüfusun % 90'dan fazlası Türk (Türkmen, Özbek, Kazak, Tatar, Âzerî) ve genelde Sünnî ve Hanefî mezhebine mensup müslümandır. Slav ırkından gelen Ortodoks hıristiyanların oranı % 10'dan az olup bu oran giderek düşmektedir. Ülkede resmî dil Türkmence'dir. Ayrıca Rusça, Özbekçe ve Kazakça da konuşulur. Türkmenistan nüfusunun yaklaşık yarısı kırsal kesimde, yarısı şehirlerde yaşamaktadır. Türkmenler'in çoğu, eskiden "yurt" adı verilen geçici yerleşim birimlerinde hayvan sürüleriyle beraber konar göçer bir hayat sürüyordu. Günümüzde göçebe Türkmenler'in büyük kısmı köylerde yaşamakta ve pamuk ziraatı ile geçimini sağlamaktadır.

Ülkede en önemli tarım ürünü pamuktur. Üretilen diğer tarım ürünleri buğday, arpa, mısır, çeltik, susam, kavun, karpuz, üzüm, meyan kökü ve doğal ipektir. Türkmenistan pamuk üretiminde Orta Asya cumhuriyetleri içinde Özbekistan'ın ardından ikinci, dünyada ise onuncu sırada yer alır. Pamuk Murgāb, Tecen ve Kopet dağı eteklerinde ekilir. Türkmenistan son yıllarda üretilen pamuğun işlenmesine ve ülke içinde değerlendirilmesine önem vermekte, üretimin büyük bölümü kolektif çiftliklerde (kolhoz) ve devlet çiftliklerinde (solhoz) yapılmaktadır. Türkmenistan'da yarı kurak ve kurak sahalarda steplerin geniş alanlar kaplaması küçükbaş hayvancılığın gelişmesine zemin hazırlamaktadır. Geniş bozkırlarda en fazla koyun beslenir. Ülkedeki koyunların çoğu karakul koyunu türündendir. Karakul koyunu derisinden astragan kürkü imal edildiği için çok değerlidir. Bu sebeple astragan kürkü ülkenin önemli ihraç ürünlerinden birini teşkil eder ve üretimi daha çok Çarçöv şehrinde toplanmıştır. Türkmenler'in Ahal Teke atı da dünyaca ünlüdür.

Türkmenistan'ın başlıca yer altı kaynakları doğal gaz, petrol, sülfür, kükürt, kurşun ve kromdur. Kömür, mineral tuzlar, alüminyum, potasyum, nitrojen, magnezyum, iyot ve sodyum sülfat diğer önemli yer altı kaynaklarını oluşturur. Ülkede yıllık petrol üretimi 9-10 milyon ton (2009 yılı) arasında değişmektedir. Kalitesi oldukça yüksek olan petrol Hazar'ın güneydoğu kıyıları ile Nebit dağı çevresinden çıkarılmaktadır. Türk cumhuriyetleri arasında en fazla doğal gaz rezervine ve yıllık üretim kapasitesine sahip ülke Türkmenistan'dır. Doğal gaz yatakları Davraz, Bayramali, Nebit dağı, Karaboğaz gölü çevresi ve Çeleken yarımadasında yer alır. Ülkede doğal gaz rezervlerinin büyük ölçüde yüzeye yakın ve kolay işletilebilir olması maliyeti düşürdüğünden büyük şirketlerin ilgisini çekmektedir. Türkmenistan'da 2009 yılı verilerine göre doğal gaz üretimi 70-80 milyar m³ arasında değişmektedir. Üretimin ancak % 10'u yurt içinde tüketilmekte ve özellikle elektrik santrallerinde kullanılmaktadır. En büyük doğal gaz santrali Merv şehrindedir. İhraç ürünleri doğal gaz, ham ve rafine edilmiş petrol, pamuk ipliği, tekstil, elektrik enerjisi, el yapımı halı ve pamuk yağıdır. Bağımsızlıktan sonra ülkenin ekonomik büyümesi doğal gaz ihracatına bağlıdır. Üretilen do-

Türkmenistan

ğal gaz ve petrolün dış satımında eski boru hatları sebebiyle Rusya'ya olan bağımlılık, 2000'li yıllardan itibaren İran ve Çin ile yeni boru hattı güzergâhları inşa edilerek aşılmaya çalışılmaktadır. Türkmenistan'ın başlıca ithal ürünleri makine ve ekipman, gıda, canlı hayvan ve hayvansal ürünler, alkollü ve alkolsüz içecekler, tütün ve tütün mâmulleri, sanayi için kimyasal ürünler, ağaç ve mâmulleri, deri, kürk ve kâğıttır. Türkmenistan'ın kültürel mirası önemli turizm potansiyeli oluşturur. Tarihî İpek yolu güzergâhı üzerinde bir vaha şehri olan Merv, Büyük Selçuklu Devleti'ne başkentlik yapmıştır. Selçuklu sultanlarından Sencer'in Merv'deki türbesi Türkmenistan'ın sembolü konumundadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Yusuf Dönmez, *Türk Dünyasının Beşerî ve İktisadî Coğrafyası,* İstanbul 1973, s. 15; Ali Yiğit, *Türk Ülkeleri ve Türklerin Yaşadıkları Bölgelerin Coğrafyası,* Elazığ 1996, s. 77-84; İbrahim Atalay, *Kıtalar ve Ülkeler Coğrafyası,* İzmir 2001, s. 193-194; İbrahim Güner – Mustafa Ertürk, *Kıtalar ve Ülkeler Coğrafyası,* Ankara 2005, s. 215-218; Fırat Purtaş, *Rusya Federasyonu Ekseninde Bağımsız Devletler Topluluğu,* Ankara 2005, s. 210-214; Fuat Uçar, *Geçmiş-Günümüz ve Geleceğin Türk Dünyası,* İstanbul 2009, s. 213-240; Ramazan Özey, *Türk Dünyası Coğrafyası, Ülkeler, İnsanlar ve Sorunlar,* İstanbul 2009, s. 218-233; Halil Kurt – Hüseyin Kaya, "Demographical Properties of West Turkistan", *The 2nd International Geography Symposium GEOMED 2010, ABSTRACTS June 2-5,* Kemer-Antalya, Turkey 2010; Ahmet Ardel, "Batı Türkistan'ın Beşerî ve Ekonomik Hayatına Toplu Bakış", *TK,* II/23 (1964), s. 31-35; Nadir Devlet, "Sovyetler Birliği'nde Türk ve Müslümanların Nüfusu", *TY,* X/39 (1990), s. 16-20; a.mlf., "Bağımsız Türk Cumhuriyetleri'nin Sınırlarının Tarihi, Coğrafi ve Etnik Sorunları", *Avrasya Etüdleri,* I/4, Ankara 1995, s. 30-39; http://www.tika.gov.tr/yukle/dosyalar/ULKERAPORLARI/Turkmenistan_UlkeRaporu.pdf 9, İstanbul; http://www.turkmens.com/Turkmenistan.html; World Urbanization Prospects: The 2007 Revision Population Database United Nations Population Division.

HALİL KURT

II. TARİH

Ülke adını Türkmenler'den alır. İslâm kaynaklarında müslüman Oğuzlar'a Türkmen denilirdi. İslâm'dan önce Sâsânîler'in hâkimiyetinde kalan Türkmenistan toprakları, Hz. Osman döneminde Basra Valisi Abdullah b. Âmir ile Abdullah b. Hâzim ve Ahnef b. Kays gibi kumandanların 31 (651) yılından itibaren İran ve Horasan bölgelerinde yürüttükleri fetih faaliyetleri sürecinde İslâm topraklarına katıldı. Özellikle Horasan'ın merkezi Merv şehrinin alınmasından sonra Orta Asya'daki fetih harekâtı buradan sevk ve idare edildi. Emevîler devrinde Merv, Serahs ve Horasan'ın diğer şehirlerinde baş gösteren çeşitli isyanlar valiler tarafından bastırıldıysa da Emevîler'in son valisi Nasr b. Seyyâr ile Abbâsî ihtilâlinin önderlerinden Ebû Müslim-i Horasânî arasındaki mücadele Emevîler'in aleyhine sonuçlandı ve Nasr eyalet merkezi Merv'i Ebû Müslim'e bırakmak zorunda kaldı (130/748). Hârûnürreşîd'in ölümünün ardından oğulları Emîn ile Me'mûn arasındaki mücadelede galip gelen Me'mûn, Bağdat'a gitmeden önce devleti bir süre Merv'den yönetti. Türkmenistan toprakları Abbâsîler döneminde bölgede kurulan Tâhirîler (821-873) ve Sâmânîler'in (819-1005) egemenliğine girdi. Serahs-Merv arasındaki bölgede meydana gelen Dandanakan Savaşı'nda (431/1040) Gazneliler'i ağır bir yenilgiye uğratan Selçuklular bölgenin hâkimiyetini ele geçirdiler ve Büyük Selçuklu Devleti'ni kurdular. Merv şehri Selçuklular'ın önemli yönetim merkezlerinden biri haline geldi. Büyük Selçuklu Devleti'nin kuruluşuyla Türkmenler'in tarihinde yeni bir devir başladı. Ancak Selçuklu hükümdarları batı cephesinde Bizanslılar ve Haçlılar'la meşgul oldukları için Türkmenler eski vatanları Türkmenistan'a fazla ilgi gösteremediler Bu yüzden bazı Türkmen boyları Selçuklu Hükümdarı Sultan Sencer'e karşı ayaklandı. Daha sonra gelen Moğol istilâsı Selçuklu Devleti'nin ve Türkmenler'in kaderini değiştirdi. Türkmen boylarının bir kısmı Mâverâünnehir, Horasan ve Mangışlak'a kadar uzanan bölgelerde kalırken bir kısmı Anadolu'ya ve Azerbaycan'a yerleşti. Türkmenistan'da kalan Türkmenler ile Ön Asya'ya giden Türkmenler'in kaderleri farklı seyirler izledi.

Mâverâünnehir'de ve Horasan'da kalan Türkmenler, Özbek-Kazak, Kırgız ve Karakalpaklar'la birlikte önce Moğollar, daha sonra Timurlular hâkimiyetinde varlıklarını devam ettirirken Mangışlak bölgesindeki Türkmenler, o yörenin istilâ yolları üzerinde bulunmamasından faydalanıp XVII. yüzyılın ortalarına kadar müstakil ve rahat bir hayat yaşadılar. Fakat 1637 ve 1700 yıllarında, bilhassa Kazaklar'a indirdikleri darbe ile Orta Asya'nın Rus istilâsına açılmasına sebep olan Moğol asıllı Kalmuklar'ın hücumlarına uğradılar. Mangışlak bölgesinde yaşayan Türkmen boylarının en büyüğü olan ve Salur boyundan gelen Teke Türkmenleri, bir zamanlar Tuğrul ve Çağrı kardeşlerin rakiplerinden korunmak için sığınak şeklinde kullandıkları Kopet dağı bölgesine çekildiler. Orada Yomud (Yomut), İmrali ve diğer Türkmen boylarıyla birlikte yaşayarak daha da güçlendiler. Ancak bu durum Hîve Hanlığı ile İran Şahlığı'nın dikkatini çekti; daha büyük bir kuvvet haline gelmelerini önlemek için bu iki ülke Türkmenler üzerine sefer düzenlemeye başladı. Türkmen-Özbek koalisyonunun ayakta tuttuğu Hîve Hanlığı'nın başında bulunan Ebülgazi Bahadır Han, Türkmenler'e yaptığı âni baskınlarla onlara büyük zararlar verdi. Türkmenler bu yaralarını henüz saramamışken bu defa İran Safevî Devleti'nin hücumuna uğradılar. İran'da yaşayan Avşar Türkmenleri'nin beylerinden Nâdir Han'ın (Nâdir Şah) İran'da egemenliği ele geçirmesinden sonra Türkmenistan'da hâkimiyet kurmak istemesi ve buna Türkmenler'in karşı çıkması yüzünden cereyan eden mücadelelerde Nâdir Şah, Türkmenler'e karşı çok acımasız davrandı.

XVIII. yüzyılın ikinci yarısında kendilerini toparlayan Türkmenler, İran ile Hîve'nin baskısından kurtulmak için bugünkü Doğu Türkmenistan'ın Merv bölgesine doğru yayılmaya başladılar. Liderleri Oraz Han önderliğinde Tecend Derya nehri kenarında Tecend Kalesi'ni (Oraz Kalesi) inşa edip kendilerini emniyete almaya çalıştılar. Fakat 1830'lu yıllar Türkmenler'in aldığı bu tedbirlere rağmen acılarla geçti; bu arada Hîve Hanlığı'nın yeni hücumlarına mâruz kaldılar. Büyük kayıplarla saldırıları durduran Türkmenler bu defa batıdan İran'ın saldırılarına uğradılar. İran'ın Türkmen eline ve Herat'a doğru yayılmasını Ruslar bilhassa teşvik ediyordu. Zira İran, Rusya ile yaptığı iki savaşı üst üste kaybedince 1813 Gülistan ve 1828 Türkmençay antlaşmalarını imzalamak durumunda kalmış, bölgede büyük toprak ve nüfuz kaybına uğramıştı. Bu antlaşmalar çerçevesinde Rusya'ya ödenmesi gereken savaş tazminatından kurtulan İran, Türkmenistan ve Herat bölgesinden yeni toprakları ilhak etmek amacıyla Türkmenler üzerine seferler düzenledi. Horasan'daki Türkmen boylarına karşı yapılan ilk seferin ardından İranlılar, son derece tahripkâr saldırılarına Horasan'ın kuzeyinde ve kuzeydoğusunda devam ettiler. Fakat Türkmenler'in Türkmenistan'ın en önemli geçit yollarından biri olan Karakale'de iyi bir müdafaa savaşı vermeleri İranlılar'ın daha fazla ilerlemesini önledi. 1830-1860 yılları Türkmenler'in İran ile Hîve Devleti arasında varlıklarını koruma mücadelesiyle geçti. 1855'te Hîve Hükümdarı Muhammed Emin Han âni bir baskınla Türkmenler'e büyük kayıplar verdirdi. Ancak bir grup Türkmen fedaisinin Hîve hükümdarının otağını basarak kendisini öldürmesi üzerine Hîve ordusu geri çekilmek zorunda kaldı. Bu olay-